

<p>Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.</p>	<p>Agreement # 40005374/ Registration # 09089</p> <p>Datum, dokdy jsou noviny předplacené, je v pravém horním rohu štítku!</p>	<p>Telefon: 416/530-4222 Fax: 011-420-274-770-929 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com</p>
--	---	---

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 15.

(341.)

Vol. 15.

Thursday,

August 11,

2005

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Mikropoviedky

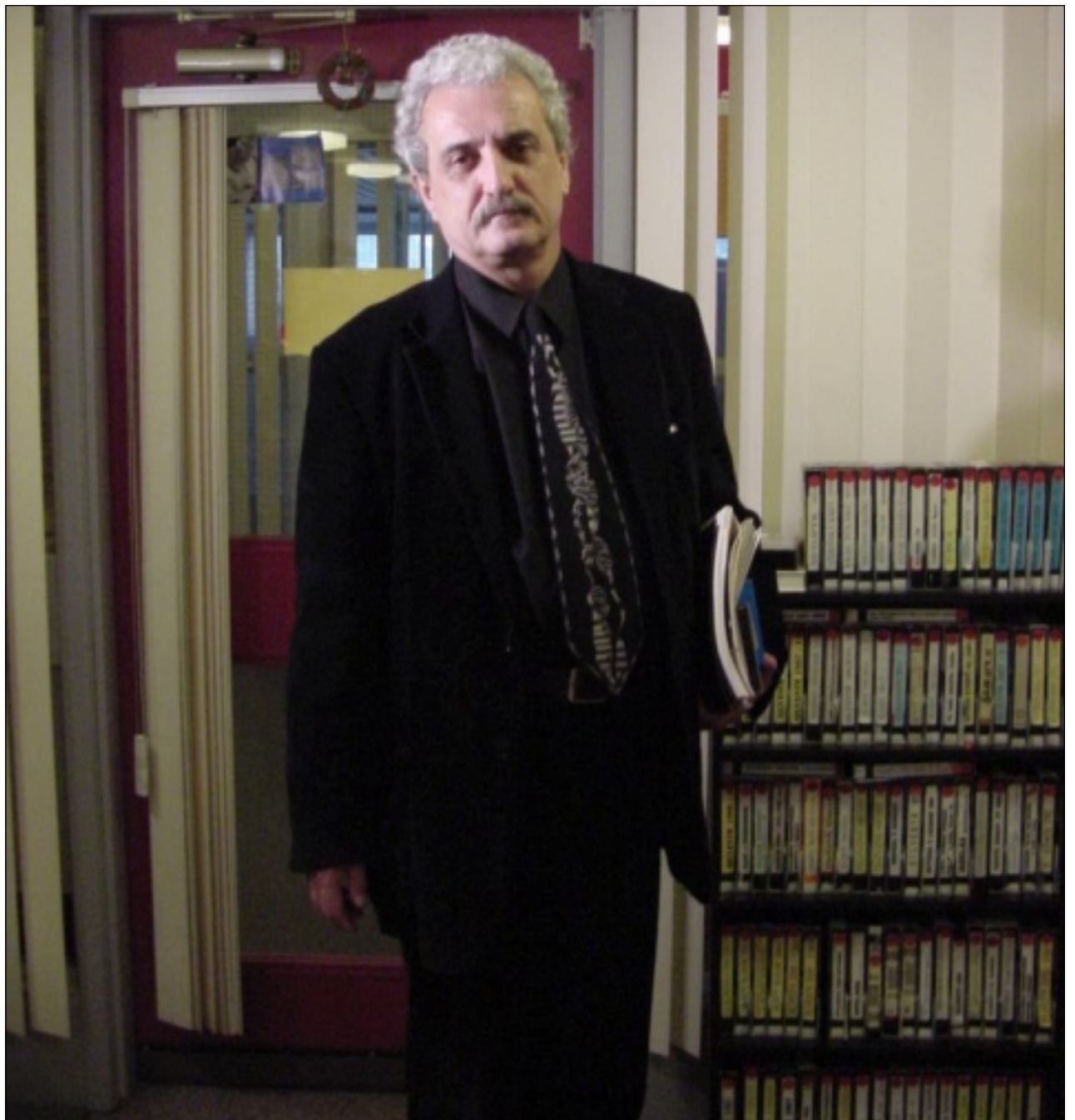
Mikropoviedka č. 1: Autobus

Na autobusové nádraží v severních Čechách přijel jediný autobus, který v tu dobu jel. Kdybych měl citovat básníka Kennetha Fearinga, tak mířil odnikud nikam. Přistoupili jsme do něj v ospalém okresním městě, které bylo neuvěřitelně prázdné. Zvláštní čas navečer, kdy už měla být tma, ale protože jsou dlouhé dny, ještě po deváté je světlo. Slunci jako by se nechtělo zapadnout. Měl jsem radost, že taková linka ještě existuje, protože dnes se autobusy pro čtyři lidi nevyplácejí. Mohli jsme si vybrat sedadlo. Vybalit chleby a začít s pozdní svačinou nebo s rychlou večeří, tak jako v dobách školních výletů. Autobus vyrazil do hor a pak sjížděl do údolí. Miluji tu milimetrovou přesnost s jakou horští řidiči projíždějí zatáčky, jejich přesné řazení. Jízdu vlevo, ale v okamžiku, kdy se objeví v protisměru automobil s klidem, za který by se nemusel stydět Emerson Fitipaldi se vyhnou protijedoucímu vozidlu. Při tom neztrácejí na humoru a pohodě. V okamžiku, kdy přišel semafor, na kterém jsme stáli dobrých pět minut, tento sympaták, který by mohl hrát ve filmu *Florenc 13:30*, otevřel okénko, vytáhl cigaretu a v klidu si zakouřil. Pak zase šlápl na plyn. Asi v třetí vesnici přistoupil další pasažér. Závistivě jsme koukali po láhvi piva, kterou si přinesl na sedadlo před námi. Po několika vesnicích přistoupil další pasažér. K našemu údivu měl rovněž láhev chmelového nápoje. Situace se opakovala na další zastávce. Podezřelé bylo, že všichni měli stejnou značku desítky.

Záhada, která připomínala Čapkovy detektivky se rozřešila v okamžiku, kdy jeden z cestujících vystupoval. Než vystoupil, zkontroloval, jestli je láhev skutečně prázdná a odevzdal ji usmívajícímu se řidiči. V ten okamžik jsme pochopili: cestující si kupovali s jízdenkou i lahvinku piva, aby jim cesta rychleji ubývala. Přehlédli jsme autobus a zjistili, že jsme jediní, kteří zde sedíme na sucho. Věděl jsem, že pilot autobusu bude i k nám milostiv. Došel jsem dopředu a familiérně ho oslovil: „Šéfe, byly by také dva lahváče pro nás?“ Na otázku odpověděl protiotázkou: „A stačíte to za ty dvě stanice vypít?“ Pokrčil jsem rameny. V ten okamžik se zdálo, že je zde neřešitelný problém. Vzpomněl jsem si na staré přísloví: „Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí!“ Něco jsem tedy zamumlal, jako že se pokusíme. Řidič posmutněl a dodal: „Tak to musíte zaplatit zálohu!“ S radostí jsem připlatil k třinácti korunám ještě další tři. Autobusové pivo bylo levnější než z Kauflandu. Vystoupili jsme a měli jsme každou lahvinku místního piva a pocit, že jsme měli těch piv vzít víc, ale uvědomili si, že ten dobrý muž je měl pro své cestující a ne na kšeft. Hospoda byla v nedohlednu a byl jsem rád, že žádný komisař EU nejezdí hromadnou dopravou, to bychom byli určitě na suchu.

Mikropoviedka č. 2: MIKROPOVIEDKY

Bylo to takhle na podzim v polovině šedesátých let a doma jsme měli nové rádio značky *Barkarola*, které mělo nejen čtyřrychlostní gramofon, ale i tehdy největší novinku VKV. A na zakuklené stanici *Československo II* se dělaly první pokusy se stereem. Posлуhači byli vyzváni, aby si přestavěli nábytek. Televizi dali vlevo, rozhlasový přijímač vpravo. Televize sloužila jako levý

Ministr Pavel Dostál na Masaryktownu

kanál, rádio jako pravý. A pak přišlo upozornění, že vaším bytem projede vlak a skutečně vlak jel z levého kouta do pravého a když odjel tak jako prémie se v pravém rohu ozval řev motorky, která prosvištěla a zmizela poblíž šicího stroje. Následovaly dvě písničky s Waldemarem Matuškou a Evou Pilarovou. Jeden hlas šel z televize, druhý z rádia. Potom byli posluchači vyzváni, že mohou svůj byt uvést do původního stavu. Jenže VKV nejen sloužilo k těmto ping-pongovým efektům, ale také k tomu, že vysílalo Ray Charlese, jazz, později Gramotingeltangl Jiřího Suchého. Jednou za takového podzimního večera se ozval z Košic jazz a do toho MIKROPOVIEDKY Dušana Klingera. Krátké příběhy. Bylo to něco, co jsme cítili, co k nám hovořilo. Byla to poezie, taková beatnická próza. Něco, co nás oslovovalo. Druhý den jsem šel do *Slovenské knihy*, ale nic o tom nevěděli. V létě jsem jel stopem na Slovensko, ale všude jen kroutili hlavou. MIKROPOVIEDKY nikdo neznal. O autorovi jsem pak již nikdy nic neslyšel. Byla to doba, kdy nastupovaly slovenské skupiny The Beatmen a The Buttons a do Prahy přijel Louis Armstrong.

Žijeme v období, kdy nás ohlušují krátké zprávy, jedna za druhou, žijeme v období klipů, nikoliv v době, kdy MIKROPOVIEDKY měly duši. Pavel Dostál před rokem na Masaryktownu řekl: „My na Moravě tomu říkáme srdíčko.“

Mikropoviedka č. 3: 94 minut

Televize nás připravila o velikost dramatu sportovních rozhlasových reportáží. Jen z rozhlasových nahrávek si pamatují finále z roku 1934 Itálie-Československo: „...Antonín Puč jako Lazar obkulhal okolo dvou italských obránců a dal vedoucí gól Československa ve finále mistrovství světa, vedeme 1:0...“ Málokdo ví, že byl Josef Laufer barvoslepy a že častokrát sázel víc na svou představivost než na skutečnost. Zde v Kanadě vzpomínají na Foster Hewitta, legendu, která dokázala přitáhnout k přijímačům stovky dětí, které slyšeli o klíčcích Gordie Howea, či střelách Bobby Hulla.

V době normalizace a úpadku, došlo k úpadku i

Pokračování na str. 9